

fredsstillende til begge Sider, og man fandt da ved gensidig velvillig Imødekommen den Løsning, som staar i den nugældende Lovs § 3, en Løsning, som man den Gang troede var forsvarlig til begge Sider, og som man troede navnlig vilde være i væsentlig Grad til Gavn for den almindelige Fisker. Jeg vil tilføje, at endog en Mand, som vi alle anse for en af Fiskeriets varmeste Venner og en af Fiskerivæsenets bedste Kendere, Overretsprokurator Leth, fandt sig den Gang fuldt tilfredsstillet ved den Redaktion, Aalegaardsparagraffen havde faaet. Naar jeg saa ser hen til, hvor kort Tid det varede, inden Klagerne begyndte at strømme ind over den nyredigerede § 3 i Loven af 5. April 1888, kan jeg ikke undlade at spørge mig selv: Ville de lyse Forhaabninger, vi nu nære om at have lavet en god Fiskerilov, blive skuffede i samme Grad, som man den Gang blev skuffet af de Bestræbelser, man havde gjort sig for at faa Aalegaardsspørgsmaalet ordnet? Jeg vil haabe, det ikke sker.

Det vil erindres, at allerede i de nærmest liggende Aar, efter at den den Gang ny Fiskerilov var traadt i Kraft, begyndte Klagerne at komme over den Misforstaaelse af de ny Bestemmelser, der gjorde sig gældende, og gjorde sig gældende endog oppe i Højesteret. Jeg antager, jeg er enig med de fleste af de Herrer, der have haft med Fiskerilovens Behandling at gøre, naar jeg gaar ud fra, at det, vi alle betragte som Hovedpunktet, er Aalegaardsspørgsmaalet, og jeg vil haabe, at den Ordning, vi nu have truffet, hvorved vi have taget Sagens Paakendelse ud af Domstolens Hænder og lagt den over i, hvad skal man kalde det, en Voldgiftsrets, en Voldgiftskommissions Hænder, vil vise sig at være en god og praktisk Foranstaltning. Det er i alt Fald ubetinget det, jeg tillægger størst Betydning af alt, hvad der angaar Fiskerivæsenets Ordning her i Landet. Der er for mig ingen Tvivl om, at kan den Ordning fra Aalegaardsejernes og fra Fiskernes Side blive betragtet som nogenlunde tilfredsstillende, ville vi faa Syndsforladelse for mange Fejl, vi ellers muligvis kunne have begaaet paa andre Omraader. Thi jeg maa være enig med den ærede Ordfører i, at det er ugørligt at lave en ideel Lov og særlig paa et saa vanskeligt Omraade som Fiskerivæsenet.

Der er neppe noget Lovgivningsemne her i Landet, der er saa vanskeligt at behandle som netop Fiskeriet. Det have vi faaet at føle, der have siddet sammen i de 12 Aar. Det varede nemlig ikke læn-

gere end til den 18. Marts 1895, inden den daværende Indenrigsminister, Hørring, maatte komme til Folketinget med et nyt Fiskerilovforslag, fordi Klagerne over Loven af 1888 vare blevne i den Grad legio, at det ikke gik an at ignorere dem længere, og jeg kan forsikre de Herrer, der ikke have haft den Ære at være Medlemmer af Fiskeriudvalg i de 12 Aar; om, at der er nedlagt et meget stort og meget alvorligt Arbejde i de mange Udvalg, som Aar efter Aar have været nedsatte om denne Sag. Det har ofte været næsten til at fortvivle over, at man, naar man var naaet henimod en Samlings Slutning, maatte sige sig selv, at alle de mange Timer, der vare ofrede paa denne Sag, al den Møje, der var anvendt paa at spekulere ud, hvad der kunde være det rigtigste i de paagældende Forhold, skulde være fuldstændig spildt.

Imidlertid, spildt har det meget Arbejde vel ikke været. Overhovedet er vel en nogenlunde forsvarlig anvendt Tid aldrig spildt. Der kommer vel et eller andet Resultat ud af enhver ærlig Gerning, og jeg samstemmer med de to ærede Medlemmer, der have haft Ordet før mig — de have ogsaa siddet længe i disse Udvalg — i Ønsket om, at Loven ikke maa blive en Skuffelse, hverken for os, der have haft med dens Udarbejdelse at gøre, eller for de mange Medborgere omkring i Landet, for hvis Skyld den er bragt til Veje.

Jeg skal forbigaa Omtalet af alt, hvad der har været berørt af de to ærede foregaaende Talere, idet jeg anser det for ørkesløst overhovedet at komme ind paa en Detailbehandling her, men blot nævne et Par Enkeltheder, som jeg har anset det for nødvendigt at tage et lille Forbehold overfor, uagtet jeg, som de Herrer ville have set, staar i det Flertal, der anbefaler Indstillingen til endelig Vedtagelse. I Aalegaardsparagraffen, § 6 i det ny Lovforslag, er der et Par Ting, som, jeg er bange for, vil komme til at gøre Skade. Jeg tænker selvfølgelig ikke i fjerneste Maade paa at komme til en Ændring i Lovforslaget — det er der hverken Tid eller Lejlighed til nu —, men navnlig det ene Punkt vil jeg have Lov til at omtale her, fordi det kan rettes af det Overnævn, som vil blive institueret.

I Paragraffens fjerde Stykke staar der med Hensyn til Aalegaardstretens Benyttelse: „Den til Fiskeri berettigede maa, saa vidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt og føre dem saa langt ud i